

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 2 octombrie 2004, ora 19³⁰

Ewald Frank

Și eu vă salut pe toți în Numele scump al Domnului. Și doresc să avem un sfârșit de săptămână care să aducă roade pentru veșnicie și pe care să nu-l uităm niciodată.

Sunt multe lucruri care ar trebui amintite, mai ales ceea ce a făcut Dumnezeu, dar mai întâi să vă transmit salaturile din Chile, Peru – eu am notat aici: saluturi din partea fratelui Valstrem din Copenhaga, din partea fratelui Graf, din partea fratelui Barilier, din partea fratelui Jenton. El tocmai a fost în Ierivan, și toți frații din Teheran și din împrejurimi vă salută și ei. Toți cei din Armenia vă salută. Acum și ei tipăresc acolo și mesajul este răspândit. Îi suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru aceasta.

Fratele Miyagi din Nairobi, fratele Mutika din Johannesburg, fratele Daniel din Cape Town, fratele Ilie din Likasi, fratele Ngonga, fratele Rigobear, toți frații din Nigeria, Gana, de pretutindeni ei vă salută – din India, din Pakistan, din Ucraina. Da, s-ar putea spune că din întreaga lume. Așa este.

Apoi, avem aici prieteni care sunt pentru prima dată în mijlocul nostru. Am vrea ca ei să ridice mâna. Cine este aici pentru prima dată? Să vedem. Vă rog ridicați-vă toți aceia care sunteți aici pentru prima dată. Fiți bineveniți. Mai mult ca sigur că este un prieten din Praga, apoi niște prieteni probabil din Olanda. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Din Polonia, prietenul nostru – Dumnezeu să te binecuvânteze! Apoi avem aici prietenul nostru din Abija – un blond din neagra Africă. Dumnezeu să te binecuvânteze într-un mod deosebit. Da, totul este posibil. Dumnezeu să te binecuvânteze într-un mod deosebit! Dumnezeu să vă binecuvânteze și pe voi care sunteți

aici pentru prima dată! Aceasta este rugăciunea noastră, ca Dumnezeu să binecuvânteze pe fiecare.

Mi-ar fi plăcut să aud azi trei cântări. Una din partea corului – „Ei vin din est și din vest.” Iar cealaltă din partea fratelui Helmuth și a sorei Krista, „Acum două mii de ani.” Cu toții cunoașteți cântarea. O putem cânta de asemenea și pe aceasta. Apoi dacă mai este timp, cele două surori ale noastre să cânte „Ești tu pregătit pentru ceasul acela?”

Noi dorim cu adevărat ca toți să se simtă acasă. Și-i salutăm de asemenea pe toți cei care ne ascultă astăzi, care ne urmăresc, pe toți aceia care ne vor urmări mai târziu pe video, sau pe DVD. Fie ca Dumnezeu să binecuvânteze din harul său bogat.

Apoi aș vrea să-l rog pe fratele nostru Leonard Lifesee să ne spună câteva impresii. El a fost cu mine în ultimele trei călătorii prin Africa. Apoi poate spune câteva cuvinte și fratele Wolfgang Paya, care a fost și el cu noi în această călătorie în Africa. Numai câteva cuvinte, astfel ca toți să poată să știe ceea ce face Dumnezeu. Bucurați-vă cu noi.

Fratele Erich este aici? Ca să ascultăm după aceea cântarea „Ei vin din est și din vest”.

Ok, frate. Câteva cuvinte. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Vă salut pe toți în Numele Domnului Isus Hristos.

Numai pentru informația voastră, fratele acesta vorbește franceza și engleza.

Noi am avut un timp minunat împreună cu fratele Frank. Am fost în multe țări și am avut multe adunări în diferite orașe. În seara aceasta vreau să spun următorul lucru: este cu siguranță ceea ce a spus Ioan în Scripturi: ceea ce au văzut ochii noștri – și noi putem mărturisii despre aceasta. Mulți oameni au participat la adunări, nu doar ca să-l vadă pe omul lui Dumnezeu, ci ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu. A fost minunat să vezi setea acelor oameni care doreau să audă Cuvântul lui Dumnezeu și să-L vadă pe El lucrând. Aș vrea să spun de asemenea lucrul acesta: cu ochii mei am văzut împlinirea textului din Amos 8:11. Am văzut că poporul lui Dumnezeu este însetat ca să audă

Cuvântul lui Dumnezeu, să primească adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu de la Dumnezeu. Și cu adevărat este un mare privilegiu pentru voi și pentru mine, să recunoști ce face Dumnezeu în timpul acesta, prin acest bărbat al lui Dumnezeu.

O clipă! Dumnezeu o face. Nu se întâmplă prin mine. Dumnezeu spune „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu.”

Da, eu știu, dar noi trebuie să recunoaștem lucrul acesta. Pentru că Dumnezeu nu vorbește din copaci. Am fost în multe orașe, de exemplu în Lubumbashi, am avut 20 de mii de oameni adunați pe stadion, iar în Bushimai am avut 18 mii de oameni. A fost minunat. A fost minunat să auzi Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul care poate schimba un om, și care poate să aducă poporul lui Dumnezeu în voia lui Dumnezeu și la adevărata credință biblică.

Vreau numai să vă spun că am avut aceeași ocazie ca și fratele Wolfgang, să vedem aceleași predici pe video sau DVD. Le puteți cere iubitului nostru frate Peter Vitsek. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Cine cântă acum? Corul nu este aici.

Și eu aș vrea să vă salut în Numele scump al Domnului Isus Hristos. Vă doresc binecuvântarea lui Dumnezeu. Nu-mi prea place să stau aici în față, dar când cineva a văzut și a putut să trăiască ceea ce am trăit eu în această călătorie în Africa, atunci ești pur și simplu obligat să mărturisești despre ce ai văzut. Și eu pot doar să-I mulțumesc lui Dumnezeu că a făcut posibil să-mi dea ocazia să am parte la această călătorie. Planificarea călătoriei s-a făcut în foarte scurt timp din partea mea, și toți n-au prea crezut că se poate face într-un timp atât de scurt – toate vizele și biletele – toți au dat din cap și nu le-a prea venit să creadă că voi merge. Și așa cum a amintit deja fratele Leonard, când vezi miile de oameni care vin cu o asemenea dorință ca să asculte Cuvântul acestui ceas, atunci eu m-am întrebat: cu ce drept sunt eu aici? Pot numai să-L laud pe Dumnezeu că mi-a dat har să experimentez și să mărturisesc despre aceasta. Cine doar aude despre aceste călătorii nu-și poate închipui ce înseamnă de fapt acestea. Timp de opt zile am avut adunări zilnice, (uneori au fost chiar

și mai multe adunări) și se vede cum se împlinește cuvântul din Isaia 40, și anume că aceia care se încred în Domnul, El le dă putere să reziste, pentru că din punct de vedere firesc este imposibil. Adunările erau tot mai puternice. Eu de fapt am stat numai acolo opt zile și am ascultat și m-am simțit slăbit în trupul meu și am avut nevoie de o săptămână după ce ne-am întors, ca să-mi revin. Adunările deveneau tot mai puternice de la o zi la alta. Laudă și slavă Domnului, în Numele Domnului Isus Hristos. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Amin.

Mulțumesc. Fratele nostru din Bruxelles este aici? Ca să cânte cântarea „Aleluia”.

Noi toți am înțeles cuvântul „maranata”, și de asemenea „aleluia”. Nu știu dacă ați observat că în tot Noul Testament de la Matei 1 până la epistola lui Iuda, nu este amintit niciodată cuvântul „aleluia”. Nici măcar odată, de la Matei 1 până la Iuda. Știți unde se cântă marele „aleluia”? În Apocalipsa 19, când Mireasa este luată la ospățul de nuntă. Acolo răsună atunci marele „Aleluia.”

Frate Helmuth, soră Krista, mai mult ca sigur că deja aveți pregătită cântarea de trezire, iar noi cântăm aici refrenul împreună. Noi ni-l amintim bine cu toții. Vă rog să veniți acum.

Nu a fost doar o cântare – a fost o predică, o rugăciune. A inclus totul. Frați și surori, scumpi prieteni, noi am recunoscut că am ajuns la timpul sfârșitului. Și așa cum am auzit de la cei doi frați, mii de oameni vin să audă Cuvântul lui Dumnezeu și ca să fie binecuvântați. Ei Îl respectă pe Dumnezeu și Cuvântul Său. Și cu adevărat ei sunt chemați afară din toate popoarele, limbile și neamurile – exact așa cum i-a făgăduit Dumnezeu lui Avraam, și cum a făcut-o El prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Dumnezeu cheamă afară. Suntem recunoscători pentru lucrul acesta.

Și dacă pot să amintesc acum, și aici oamenii vin de aproape și de departe, din întreaga Europă, și nu vin numai cei tineri ci și oameni în vârstă. De curând sora noastră a sărbătorit a 95-a zi de naștere. Și ea n-a lipsit de la nici o adunare de aici. Și n-a lipsit de la nici o adunare

din Zurich. Ea se urcă în tren sau în mașină și vine aici. Să amintesc numele tău? Sora Lotte – noi toți o cunoaștem.

Mă gândesc apoi la fratele Kupfer. Mă gândesc la frați și surori care nu călătoresc cu mașina doar pentru că au un hobby. Nu, nu este vorba de distracție. Ei vin ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Am auzit „amin-ul” din Praga și din împrejurimi. Este atât de frumos. Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce gol, ci împlinește scopul pentru care a fost trimis.

Acum este vorba despre ultima șansă. Este cu adevărat așa cum s-a cântat: timpul sfârșitului a sosit. Toți observă acest lucru acum. Chiar toți. Iar cine a ascultat știrile, mai ales cele din 11 septembrie... eu am fost la Londra și ascultam știrile acolo. Și se vorbea despre un punct de răscruce al timpului care a început în 11 septembrie 2001 când au căzut turnurile. Chiar și politicienii, indiferent cine ar fi, își dă seama că nimic nu va mai fi cum a fost. Și cu toții simțim aceasta datorită împlinirii prorociei biblice. Dar noi nu avem numai un mesaj, ci mesajul divin al chemării afară și al pregătirii, adevărata evanghelie veșnică.

Și nu vă faceți griji, și în seara aceasta cu ajutorul Domnului vom vesti Cuvântul. Dumnezeu va vorbi cu noi, ne va binecuvânta și în ce privește cina Domnului pe care o vom sărbători în seara aceasta împreună cu Domnul nostru.

Mai vreți să auziți cântarea „Vei fi tu gata în ceasul acela?” Surorile noastre de aici să vină repede și apoi ne vom uita împreună peste niște versete și vom lăsa ca fiecare Cuvânt să ne vorbească în mod direct. Iar după aceea cu siguranță că vom fi binecuvântați. Vă rog să veniți acum.

Mulțumesc. Cu toții dorim ca acest lucru să se întâmple chiar azi. Nu cred că am fi surprinși ci am fi bucuroși să plecăm din lumea aceasta.

Eu mi-am notat câteva versete pentru tema care este astăzi pe agenda divină – așa s-ar putea spune. Aș vrea să citesc din Isaia 55, numai un verset, care deja ne-a fost citit. Ultima parte din v.2: „Ascultați-Mă dar, și veți mânca ce este bun, și sufletul vostru se va

desfăta cu bucate gustoase.” Dar chiar după aceea spune: „Luați aminte, și veniți la Mine.” Așa cum am cântat cântarea aceasta, „minunat pe străzi de aur, minunat îmbrăcați în haine albe” – aceasta este Apoc. 19; biruitorii, cei întâi născuți, fiii și fiicele lui Dumnezeu, care L-au crezut pe Dumnezeu, care au primit Cuvântul făgăduinței. Și pentru mine lucrul acesta a fost remarcabil: făgăduința revenirii lui Isus Hristos va fi o fericire numai pentru aceia care au crezut făgăduințele lui Dumnezeu pentru timpul acesta, și pentru cei care au crezut și în trecut. Trebuie să se știe că în mesajul fiecărei epoci a bisericii făgăduința a fost dată numai biruitorilor. „Cel ce va birui va moșteni toate lucrurile.” O făgăduință conduce în cealaltă, și apoi în cealaltă, până la ultima făgăduință care spune că Domnul se va întoarce ca să ne ducă acasă.

În Mat. 18:19 avem făgăduința că Domnul va fi în mijlocul nostru, și chiar dacă numai doi sau trei sunt adunați în Numele Lui, atunci El este deja în mijlocul nostru. Astăzi de asemenea. Frați și surori, El este și astăzi în mijlocul nostru și ar fi bine dacă cu ajutorul lui Dumnezeu am reuși să lăsăm la o parte viața de zi cu zi cu toate problemele și necazurile ei, și să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu, să-l primim și să ne încredem în Domnul pentru că El va face toate lucrurile bine. Dacă privim în jurul nostru nu prea vezi o familie care să nu aibă probleme și necazuri într-un fel sau altul. Și se pare că Dușmanul se răzbună pe aceia care i-au scăpat pentru totdeauna. Aceasta este turma răscumpărată prin sânge.

Și apoi mergem în cartea Faptelor, cap. 10. Aici ni se vorbește despre Petru și Corneliu, dar de fapt este vorba despre o parte din planul mântuirii, din care putem să vedem ce se întâmplă când oamenii se adună într-o așteptare. Ei nu doar vin, ci vin ca să aștepte ceva de la Dumnezeu. După cum se spune aici în Fapte 10:36. Poate ar trebui să citim și v. 33. „Am trimis îndată la tine, și bine ai făcut că ai venit. Acum dar, toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui.” Omul acesta, unul dintre neamuri, a văzut într-o vedenie ce trebuie să facă. El a primit instrucțiunile și Dumnezeu s-a ocupat ca toate lucrurile să vină armonios împreună: slujitorul lui Dumnezeu, și toți aceia care au fost

rându-i pentru viața veșnică. Ei s-au adunat ca să audă ce i-a poruncit Dumnezeu acestui om. Aici este scris: „tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui.” A fost o însărcinare, o trimitere legată cu vestirea. Apoi în v. 36... de fapt s-ar putea citi toate versetele. Și desigur, cel mai frumos lucru a fost experiența acestor oameni. Noi am auzit în cântarea aceasta frumoasă despre focul care va cădea. Și noi avem făgăduința că Domnul ne botează cu Duhul Sfânt și cu foc. Frați și surori, și în punctul acesta noi trebuie să uităm toate lucrurile care au mers greșit în bisericile evangheliei depline, ce a mers rău în viața noastră, ce a mers rău în biserică, și trebuie să ne redeschidem înaintea lui Dumnezeu ca să nu pierdem binecuvântarea care aparține de aceasta. Și noi vedem că acest lucru ține de aceasta. Botezul cu Duhul Sfânt aparține ca o încununare a întoarcerii la Dumnezeu. În botezul în apă omul îi dă mărturie lui Dumnezeu, iar în botezul cu Duhul, Dumnezeu îi dă mărturie omului. Acest lucru este așa. Aceasta este confirmarea. Și noi putem să mergem în Matei 3 – Fiul lui Dumnezeu a fost exemplul nostru care a împlinit toată dreptatea. Și după botez cerul s-a deschis și Duhul lui Dumnezeu a coborât. Cum a fost cu Fiul lui Dumnezeu tot așa trebuie să fie cu toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Deci vă rog, fără nici o amintire despre ceea ce au făcut oamenii greșit; Dumnezeu face toate lucrurile corect și Dumnezeu reasează. Nu are rost să vorbim despre faptul că Domnul se poate întoarce numai când toate lucrurile sunt reasezate, dacă noi nu așteptăm personal această reasezare deplină. Lucrul acesta trebuie să fie așa. Dumnezeu nu va mai face nimic dacă noi nu credem și nu ne așteptăm s-o facă. Întotdeauna s-a spus „Facă-ți-se după credința ta.” Și așa s-a și întâmplat.

Apoi dacă mergem în Efes. 2, acolo din nou avem o parte din vestirea evangheliei. Și eu subliniez ca astăzi evanghelia să fie predicată la fel ca la început. Dar lucrul acesta nu ajunge. Aceleași experiențe trebuie să aibă loc: mântuire, vindecare, eliberare, botezul cu Duhul Sfânt, totul trebuie să se întâmple și se va întâmpla ca la început. Altfel noi avem doar mesajul reasezării, și făgăduința din Cuvânt. La ce folosește făgăduința dacă noi n-o trăim personal? O făgăduință se dă cu scopul de a se împlini în aceia care o cred.

Deci noi avem aici în Efeseni 2, cu privire la cina Domnului, și apoi trebuie să privim la Golgota. Trebuie să privim la ceea ce a făcut Dumnezeu. Ochii noștri trebuie îndreptați spre Isus Hristos. Efes. 2:15: „și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace.” Frați și surori, și aici ajungem la un punct care nu poate să fie doar o teorie; acesta trebuie să fi fost experimentat. O adevărată întoarcere la Dumnezeu cuprinde faptul că vrăjmășia, zidul de despărțire de la mijloc, zădărniciile care ne stăteau împotriva a fost înlăturat; noi avem pace cu Dumnezeu prin Isus Hristos Domnul nostru. Iar omul cel nou este unul care face pace. Cred că în ultima miercuri seara noi am amintit aici lucrul acesta: cel care provoacă necazuri sau probleme (sau un certăreț – n.tr.) nu este născut din nou. Este imposibil. Este absolut imposibil. Cel care este născut din nou este împăcat cu Dumnezeu. El nu are vrăjmășie. Vrăjmășia a fost înlăturată. Așa este scris. Și noi trebuie să ne hotărâm cui dăm dreptate. Noi putem și trebuie să-I dăm dreptate lui Dumnezeu.

Deci, pe crucea Golgotei Domnul și Mântuitorul a înlăturat vrăjmășia din Gen. 3:15. Cu toții o știți. „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.” Este o vrăjmășie. Și pentru că păcatul a venit peste toți, peste sămânța aceasta și aceea, noi toți am fost trași în păcatul original. Toți am fost născuți în păcat. Dar pe crucea de pe Golgota, pentru aceia care au fost împăcați cu Dumnezeu vrăjmășia a fost înlăturată. Și Dumnezeu a făcut un om nou, ca un făcător de pace. Acesta este un dar din partea Dumnezeului nostru. Și se poate citi aici un verset după altul. Fiecare se poate verifica dacă este sau nu este așa. Și dacă nu este, atunci să ne rugăm lui Dumnezeu. Nu să fim triști și fără nici o nădejde, ci să credem că în prezența lui Dumnezeu sunt posibile toate lucrurile. Astăzi este posibil ca Dumnezeu să scoată de la noi tot ce nu poate rezista înaintea Lui. Iar Golgota, care înseamnă mântuire, împăcare, iertare - toate lucrurile să fie descoperite în noi. Și cum este scris în rugăciunea „Tatăl nostru”, noi ne rugăm „și ne iartă nouă greșelile noastre cum iertăm și noi greșelile noastre”, dând mai departe iertarea primită fără a

imputa nimănui nimic până la cei ce ne sunt dușmani. Noi să ne rugăm pentru ei, să ne pară rău pentru ei și să lăsăm lui Dumnezeu judecata. Până acum mai mult ca sigur – și eu nu sunt singurul de aici – probabil că noi nu ne-am putut ruga pentru fiecare, mai ales pentru aceia care ne-au făcut mult rău. Dar eu sunt hotărât să mă rog și pentru ei. Există oameni pe care i-am exclus din rugăciunile mele. Eu nu sunt supărat pe ei, dar nici nu m-am rugat pentru ei. Dar adunarea de miercuri seara a avut un efect foarte mare asupra mea. Nu să stai neutru, ci să te rogi și pentru dușmani, grămădind cărbuni aprinși pe capul lor. Iar omul care are pace cu Dumnezeu va urmări pacea. Și așa cum spune sfânta Scriptură, „Dacă este cu puțință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii.” Noi am văzut lucrul acesta și la Domnul nostru. Toți Îi erau împotrivă, toți cărturarii. Și nici nouă nu ni s-a promis o cale ușoară. Dar cât atârnă de noi, vrem să-i binecuvântăm pe toți. Ce face Dumnezeu după aceea, este treaba Lui. El va face întotdeauna ce trebuie făcut. Noi toți știm lucrul acesta.

Deci, împăcare, iertare, și pace cu Dumnezeu și pace între noi.

În 1 Cor. 15:54 ni se spune că la sfârșit nu va mai fi moarte, ci „Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este biruința, moarte? Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” Dar asta nu e totul. Noi am fost într-adevăr uniți cu Dumnezeu. Evrei sau neamuri, în Hristos cei ce erau departe și cei ce erau aproape au fost uniți într-o unitate divină și această unitate formează trupul lui Isus Hristos, așa cum o vedem în legătură cu Cina Domnului.

Apoi în Coloseni 1:20, sau să citim și v. 19: „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El, și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui.” „Făcând pace” – putem citi multe versete, mai ales în epistola către Romani. Să zicem Romani 4, ultimul verset: „care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.” Frați și surori, lucrul acesta a devenit o realitate divină în viața mea și a voastră. Noi am murit cu Hristos, am fost botezați în moartea Lui, și la fel de sigur cum El a înviat, tot așa de sigur noi am fost socotiți neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, și

nu mai este nici o osândă pentru toți cei care sunt în Hristos Isus – este o lucrare de răscumpărare încheiată.

Apoi Rom. 5:1 „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Deci neprihănirea prin credință în lucrarea de răscumpărare încheiată pe crucea de pe Golgota ne dăruiește pacea cu Dumnezeu. Așa zice aici. „fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință” - dar lucrul acesta a fost posibil doar pentru că Dumnezeu era în Hristos vărsând sângele divin în care era viața divină. Am spus de multe ori: pentru că păcatul s-a întâmplat în carne și sânge, Mântuitorul a trebuit să vină în trup de carne și sânge ca să plătească prețul astfel încât noi să primim răscumpărare prin har. Dacă Adam și Eva doar ar fi mâncat un măr, atunci pe undeva ar fi trebuit să se arate mere sau alte fructe, și s-ar fi rezolvat totul. Dar pentru că s-a întâmplat cu adevărat în trup de carne și sânge, prin neascultare și apoi prin fărâdelege, calea a trebuit pregătită în trup de carne prin ascultare, astfel fiindu-ne dată răscumpărarea. Și noi am primit aceasta prin credință. Și rugăciunea noastră este ca rezultatele dumnezeiești să ne fie dăruite tuturor prin harul lui Dumnezeu. Noi nu doar să vedem aceasta din Scripturi, ci să avem experiența noastră personală cu Dumnezeu. Și am văzut lucrul acesta întâmplându-se cu Petru și cu casa lui Corneliu. Petru a predicat și a făcut un cuprins scurt începând cu botezul lui Ioan, și apoi cu Isus Hristos și ce s-a petrecut acolo. Și iată că s-a întâmplat. Dumnezeu a dat har și oamenii au crezut și Dumnezeu a confirmat faptul că i-a primit, dându-le botezul cu Duhul Sfânt, înainte chiar ca ei să fi fost botezați în apă. Dumnezeu știe exact cine Îl va crede și cine Îl va urma pe calea credinței. În mod normal are loc predicarea, credința și apoi botezul în apă, și apoi botezul cu Duhul Sfânt. Dar cel ce privește în Scripturi, știe foarte bine că Dumnezeu lucrează peste înțelegerea noastră. Și imediat ce oamenii cred, Dumnezeu acționează. Dumnezeu lucrează conform credinței noastre.

Dacă citim locurile din Vechiul Testament din Isaia 53 unde se vestește că Dumnezeu ne va da pace prin Isus Hristos Domnul nostru... Avem aici în Isaia 53, mai ales în v. 5: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedepsa,

care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.” Apoi omul lui Dumnezeu scrie călăuzit de Duhul: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui.” Așa a fost cu noi toți. Dar așa a fost, acum nu mai este așa. Nu se mai poate: cu lucrarea încheiată de mântuire în noi, căile noastre se contopesc cu calea lui Dumnezeu. Tot ce am gândit, sau am dorit sau am făcut înainte nu mai contează. Noi am fost întorși la Dumnezeu, am făcut o întoarcere prin harul lui Dumnezeu, și venim pe calea mântuirii, pe calea care duce la viață. Una era calea largă pe care am umblat toți din punct de vedere firesc, și care duce la nimicire. Dar apoi am auzit propovăduirea crucii. 1 Cor. 1:16-23: „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.” Propovăduirea crucii trebuie să devină pentru noi puterea lui Dumnezeu care ne transformă în interior, și face din noi un om nou prin har. Noi nu doar cântăm „Toate noi, toate noi” ci se întâmplă într-adevăr cum este făgăduit în Vechiul Testament: „vă voi da o inimă nouă, un duh nou, o viață nouă. Voi face din voi oameni care să umble pe căile Mele.”

Avem apoi comparația cu poporul Israel, despre care este scris că „n-au cunoscut căile Mele”. Închipuiți-vă: norul supranatural, Stâlpul de foc, stâncă lovită, botezul în mare, pentru Moise, botezul în nor – supranaturalul a fost 40 de ani cu Israel, și totuși Domnul spune „Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele!” Se poate să faci parte din cei chemați afară, poți să știi despre Stâlpul de foc, poți să bei din apa scursă din Stâncă lovită, poți fi botezat în Numele Domnului Isus Hristos, și poți fi botezat chiar și cu Duhul Sfânt, și totuși să continui să mergi pe căile tale! Acesta este lucrul minunat pe care ni l-a dat Dumnezeu: noi suntem într-adevăr aduși în concordanță cu Cuvântul Său. Fiți sinceri: toți cei 550 milioane de penticostali care sunt acum pe pământ – și istoria bisericii scrie acum că mișcarea cea mai mare din cadrul protestantismului este mișcarea penticostală și cea carismatică, care să zicem așa, sunt mână-n mână. La ce le folosește, dacă ei rămân în învățătura trinitară, în botezul trinitar, dacă ei țin strâns de învățăturile lor tradiționale, fără să fie

chemați afară. Da – de fapt nici nu vor să audă strigarea de chemare afară. În schimb sunt mulțumiți cu ei înșiși, provoacă o atmosferă plăcută, și asta e. NU! Dumnezeu ne-a dăruit un Cuvânt al Lui, un mesaj direct care spune că înaintea revenirii Domnului, biserica adevărată este readusă la ascultarea de Cuvânt, în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Nu mai este cale personală, voie personală: Doamne, facă-se voia Ta! Lucrul acesta trebuie să fie așa.

Frați și surori, permiteți să se spună deschis aici: ce să facă Dumnezeu în cer cu toți acești oameni care au disprețuit Cuvântul Său, care au avut numai o religie creștină, dar nu pe Hristos? Știați că Dumnezeu nu a înființat nici o religie? Religia desparte de Dumnezeu! Eu am auzit și următorul lucru la Londra, în 11 septembrie: cum națiunea americană este unită prin religie cu Dumnezeu. Unită prin religie... De când unește Dumnezeu cu Sine o națiune printr-o religie? Eu nu cunosc lucrul acesta. Eu nu știu nici o dată și nici un contract pe care să-l fi făcut Dumnezeu cu o religie. Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine în Isus Hristos. Toate religiile sunt obstacolul cel mai mare dintre Dumnezeu și omenire! Lucrul acesta trebuie spus așa! Nu doar să spui evlavios: „Noi suntem uniți cu Dumnezeu prin religie.” Nu-l ajută cu nimic nici pe președintele american care la înmormântarea președintelui precedent cântă frumos „Mărețul har.” Nu ajută la nimic! Ajută numai dacă Cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea Lui de pe cruce în Isus Hristos are un rezultat divin în viețile noastre, astfel ca noi cu adevărat să fi experimentat împăcarea, iertarea și mântuirea, și să fi găsit personal pacea cu Dumnezeu, prin sângele vărsat pe crucea Golgotei. Pentru că în sânge era viața. Așa este scris în Lev. 17:11: „Viața este în sânge.” Și de aceea, în El era viața și viața era lumina oamenilor.

Frați și surori, dacă azi sărbătorim cina Domnului, atunci o facem cu adevărat având în vedere ce s-a petrecut pe cruce. Știu că s-a pus aici întrebarea: „Cine poate să participe la Cina Domnului?” Și aceasta a fost o întrebare venită din pricina unei afirmații a fratelui Branham care a vorbit odată într-un mod foarte serios. Și el a spus după câte îmi amintesc eu, că nimeni care nu a avut o trăire adevărată cu Dumnezeu, și merge atât de departe încât spune că acela care nu

este botezat în Duhul nu ar trebui să ia parte la Cină. Același frate Branham a spus că nimeni nu ar trebui să stea la amvon decât dacă a avut o trăire cu Dumnezeu tot așa cum Moise L-a întâlnit pe Domnul față în față. Atunci trebuie spus că dacă cineva ia foarte în serios regula aceasta, și eu nu spun acum acest lucru ca să judec, dar dacă fratele Branham ar fi aplicat regula aceasta în biserica lui, exact așa cum a spus el, și dacă ar fi întrebat „Câți dintre voi sunt botezați cu Duhul Sfânt?” atunci nu știu dacă ar mai fi putut să sărbătorească Cina cu cineva. Dar fratele Branham a vrut să sublinieze că nu fiecare să ia parte la Cină într-un mod superficial, ci fratele Branham a vrut să arate seriozitatea acestui lucru. Iar dacă privim cu atenție, atunci este așa: Cina Domnului nu se referă la Cincizecime, ci se referă la Golgota. Se referă la legământul lui Dumnezeu cu omenirea prin Isus Hristos Domnul nostru. Pentru că așa citim. Poate ar trebui să citim aceste două versete din Matei, ca toți să știe că este scris așa. Mat. 26 de la v. 26: „Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o, și a dat-o ucenicilor, zicând: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.” Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” Cine nu citește următorul verset și nu citește celelalte evanghelii, ar putea să aibă impresia că în pahar era sângele Domnului. Dar a fost numai un simbol. El s-a referit la sângele care curgea prin venele Lui și care trebuia dat spre iertarea păcatelor. Nu în pahar era sânge; sângele Mielului era încă în trupul Lui. Iar versetul următor o spune foarte clar. Nu trebuie să interpreteze nimeni. Este foarte clar: „Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței...” Deci ce a băut El? A băut vin, rodul viței: „de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.”

Doar pentru informarea voastră, aici nu citim nimic despre Paște. Pentru aceasta ar fi trebuit început cu v. 20, sau ca să fie complet, începând de la v. 17. Cei mai mulți oameni nu observă că pe de o parte era pregătit și mâncat Paștele, sărbătoarea azimelor. Și cei mai mulți oameni nu țin seama de faptul că Iuda a fost prezent numai

la Paște, nu și la Cina Domnului. Și știți care este diferența? La Paște fiecare înmuia bucatăica în blid și apoi mâncau. La Cina Domnului nimeni nu înmuia în blid, ci pâinea era frântă și toți mâncau din ea iar paharul era dat de la unul la altul, și toți beau din el. De exemplu, când se citește Ioan 13 – de fiecare dată trebuie citit și Matei, Marcu și Luca, și trebuie citit cu atenție ce este scris.

Să vedem și Marcu 14 ca să vedem ce a făcut și ce a spus Domnul aici. Poate de la v. 23 sau 22, iar cine vrea să știe despre Paște, poate să înceapă de la v. 17. Cine vrea să știe despre înmuierea în blid să citească v. 20. Aici este scris: „Este unul din cei doisprezece”, le-a răspuns El; „și anume, cel ce întinge mâna cu Mine în blid.” „...cel ce întinge mâna cu Mine în blid.” – acela Mă va trăda. Apoi citim de la v. 22 „Pe când mâncau” – Paștele era în desfășurare – „Pe când mâncau, Isus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântat, a frânt-o, și le-a dat, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu.” Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el. Și le-a zis: „Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți. Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu.”

Trebuie înțeles limbajul divin. Și mai trebuie citite niște versete. De exemplu în Ioan 6 este scris în v. 48 „Eu sunt Pâinea vieții.” Apoi urmează comparația: „Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit. Pâinea, care se pogoară din cer, este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară. Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac;” Este atât de minunat. Deci vedem cum Cina Domnului se referea la Domnul Însuși care urma să-Și dea pentru noi sângele și viața, pentru noi care avem parte de El. Și așa cum în mod firesc luăm parte din pâine și din pahar, în mod duhovnicesc am primit Pâinea Vie, pe Domnul nostru. Desigur că aceasta a devenit o realitate divină în noi, prin harul Său.

Să citim și ultimul verset din acest pasaj, v. 58: „Astfel este pâinea, care s-a pogorât din cer, nu ca mana, pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit: cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi

în veac.” Frați și surori, noi am mai arătat , și cu voia Domnului vom continua cât timp Dumnezeu dă har, și vom arăta cât de important este să iei împreună toate versetele care aparțin de o temă, astfel ca nici un om să nu se ridice cu gândurile lui personale, și să cadă în propriile-i răstălmăciri, ci luăm verset după verset, cuvânt cu cuvânt, luate împreună, ca toți să poată s-o vadă prin har.

Eu o spun iarăși ca să susțin ceea ce tocmai am citit în evanghelii, - „Eu sunt pâinea vie – cine mănâncă pâinea care s-a coborât din cer, și bea sângele Meu, are viață veșnică.” Și atunci venim la 1 Cor. 10 de la v. 14: „De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată: judecați voi singuri ce spun. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos?” Vedeți despre ce este vorba? „...nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos?Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?” Nu este vorba despre discuții dacă pâinea reprezintă trupul sau doar se referă la acesta. Toate discuțiile sunt inutile. Cine merge din verset în verset, de la evanghelii la epistole, nu se poate rătăci. El are un tablou complet în Cuvântul lui Dumnezeu – nu mai trebuie să interpreteze. Nu mai trebuie să spună că înseamnă asta sau cealaltă. Înseamnă exact ce este scris!

Apoi în v. 17 „Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine.” Acum închipuiți-vă Cina Domnului: Domnul nostru a luat o pâine și a mulțumit, a frânt-o și a dat-o mai departe – pâinea aceasta care a fost frântă în multe bucăți - apoi biserica alcătuită din multe mădulare, turma răscumpărată prin sânge, formează trupul Domnului, biserica Dumnezeului celui viu, al cărei cap este însuși Hristos. Este o diversitate în Cuvântul lui Dumnezeu care ne arată diferitele puncte pe care trebuie să le cunoaștem, sau mai bine zis pe care trebuie să le trăim personal.

Și numai după aceea venim la 1 Cor. 11 unde de la v. 23 este scris: „Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta

este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” Ați observat aici, „pentru voi” nu este scris nici în Matei, nici în Marcu, nici în Luca. Este scris doar aici. Este scris aici. „acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi” – în Evangheliile este scris „acesta este trupul Meu.” „... acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi. Să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” Frați și surori, pe cât de sigur Dumnezeu este viu, El ne descoperă Cuvântul Său, pas cu pas, El ne călăuzește în lucrurile adânci, în legăturile Cuvântului Său, și astfel recunoaștem că Dumnezeu este în mijlocul nostru. Noi nu am fost învățați de oameni, nu; aici, în prezența lui Dumnezeu suntem învățați de Dumnezeu Însuși, prin descoperirea Cuvântului de către Duhul Sfânt. Și atunci se împlinește „Toți vor fi învățați de Dumnezeu.”

Se continuă aici cu v. 24: „Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.” Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El.” Până va veni El. Și azi dacă sărbătorim cina Domnului ne cercetăm în prezența lui Dumnezeu. Și azi vrem să ne verificăm să vedem dacă în inimile noastre a mai rămas ceva. Nimic nu mai poate fi lăsat, nici o rădăcină de amărăciune, nici o vrăjmășie, nimic nu mai poate să rămână. Omul cel nou este rezultatul divin al lucrării de pe Golgota. Și de aceea vrem să-I permitem lui Dumnezeu să lucreze în noi. Vrem să ne cercetăm, iar dacă găsim ceva, poate este vreun om pe care nu-l putem ierta... Eu v-am spus mai înainte foarte clar: eu nu am probleme în a ierta. Eu am probleme numai cu faptul că pentru anumiți oameni nu m-am rugat. Și nu m-am rugat pentru ei pentru că am fost de părere că ei au mers prea departe, că au trecut granița. Dar și acest lucru vreau și trebuie să-l las în seama lui Dumnezeu. Știți cu toții, nu este ușor dacă predici evanghelia în lumea întreagă și deodată ești prezentat întregii lumi ca un homosexual. Și dacă v-aș spune ce se împraștie în lumea întreagă

despre mine, atunci ați cădea de pe scaune. Nu este ușor. Eu sunt încă deasupra acestor lucruri prin harul lui Dumnezeu. Da, fără să port pică am lăsat ca aceste lucruri să treacă peste mine, dar cum am spus mai înainte, nu m-am simțit niciodată îndemnat să mă rog pentru aceste persoane, pentru că am găsit versete care spun „Nu vă atingeți de unșii mei” și sunt mai multe versete. Dar câtă vreme trăim în timpul harului, și cât timp nu s-a păcătuit împotriva Duhului Sfânt, Dumnezeu poate și Dumnezeu va ierta, dacă oamenii vin la El și își dau seama că au greșit. De exemplu în 1 Cor. 5 spune că defăimătorii sunt excluși din Împărăția lui Dumnezeu, ca și hoții și ucigașii. Atunci ce se va întâmpla cu toți defăimătorii care răspândesc în întreaga lume lucruri care au plecat de aici, cu scopul de a distruge influența slujbei lui Dumnezeu din timpul nostru?

Dar noi am auzit de la frații noștri din Africa că influența divină rămâne și de asemenea și impactul în toți cei ce pot să creadă din toată inima. Doare, da, eu recunosc. Dar vrem să lăsăm totul în seama Domnului. Am amintit numai una dintre aceste opt acuzații care mi se aduc. Vă rog acum să mă amintiți și pe mine în rugăciunile voastre. Trebuie să las cumva și eu aceste lucruri în urma mea. Trebuie să privesc înainte, ca să merg pe cale cu Dumnezeu până la sfârșit. Azi este ocazia mea și a voastră să lăsăm deoparte tot ce ne desparte de Dumnezeu. Dacă imputăm ceva altora, și nouă ni se va imputa. Și atunci? Haideți să iertăm tot așa cum Dumnezeu ne-a iertat pe noi în Hristos Isus. El să fie Judecătorul. Eu nu voi sta în calea nimănui care caută și găsește har la Dumnezeu, care caută și găsește iertare, care caută și găsește pace. Nu voi sta în calea nimănui. Dacă voi putea să ajut, o voi face. Dar numai Dumnezeu poate să ajute. Vorbele noastre nu vor ajuta, nu vor face nimic mai bun. Numai Dumnezeu însuși poate să lucreze prin Duhul Său.

Acum vom sărbători cina Domnului. Avem un verset pe care nu-l mai citim, Ioan 13, unde spune că Domnul nostru într-adevăr a spălat picioarele, El s-a încins cu un ștergar și a spălat picioarele ucenicilor Săi, și a spus „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.” Eu nu întreb „De ce?” ci spun doar „Da” la ceea ce a poruncit Domnul. Pentru că El spune: „Deci, dacă Eu,

Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.”

Este așa: mai întâi toți sunt liberi. Aceasta a fost o poruncă dată ucenicilor. Iar azi este o poruncă adresată nouă. Dar nu toți vor primi deodată descoperirea că și aceasta este o parte a Cuvântului care trebuie împlinită. Nu vă îngrijorați. Înaintea Cinei cercetați-vă. Repet: dacă credeți că Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu Și-a vărsat sângele pe crucea Golgotei dându-Și viața ca să fim împăcați cu Dumnezeu, că toate păcatele au fost iertate și că noi am fost scoși din vrăjmășie și am găsit pace cu Dumnezeu ... dar după cum este scris, prin Isus Hristos. Fără El nu este așa. Cu El, este așa. Toate lucrurile date de Dumnezeu le trăim prim credința în Isus Hristos Domnul nostru. Apoi vine peste noi binecuvântarea deplină. Fiecare se cercetează, aduce totul sub sânge, și credem și ne rugăm și cerem iertare și o primim din mâna lui Dumnezeu. Iertăm pe fiecare și-l rugăm pe Dumnezeu să ne ierte și pe noi, și după aceea suntem liberi să sărbătorim cina unii cu alții, împreună cu Domnul nostru, și astăzi și până vine El. Binecuvântat să fie Numele Domnului. Amin. Cântăm împreună o cântare? „Noi dăm toată slava lui Isus.” Și „Tu ești vrednic”.